

Els Van Steenberghe

Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

Theater: Een theethriller

donderdag 01 mei 2014 om 06:00

L' éléphant perdu

© Oortocht

The Play = L' éléphant perdu

Gezelschap = Oortocht

In een zin = Onthutst verlaat je de zaal. Je maakte iets unieks mee maar bleef ook ietwat op je honger zitten. Want niet alle beelden zijn even sterk (en gelaagd) en de rol van de gastheer verdwijnt te abrupt.

Hoogtepunt = Het moment waarop de vrouw naar wie de gastheer tijdens het begin van de voorstelling stuurde als een lijk over een ladder bengelt. De man kijkt handenwringend toe en de toeschouwers kijken ongemakkelijk naar elkaar...

Score = * * *

Quote = 'Put off your mask!'

Heb je er ooit al bij stilgestaan dat onder de tafel waaraan je een gezellig etentje beleeft een lijk kan verstopt zitten? Het fonkelnieuwe Gentse theatercollectief Oortocht wél. Deze prettig gestoorde bende heeft oog voor het melancholische en surreële. In die volgorde.

Dat resulteerde enkele maanden geleden in de debuutvoorstelling en tentoonstelling *Slakken/Sporen* waarin Marieke Breyne, Brecht Hermans en Isabelle Stockmans (samen Oortocht) elk in een reusachtig, uit ecologische materialen vervaardigd slakkenhuisje kropen en zo gedurende 16 uren over de kustlijn bewogen. De slakkenhuisjes vergaen momenteel langs de kust. Dit proces zal een fototentoonstelling opleveren.

Met zo weinig en zo ecologisch mogelijke middelen een maximum aan ontwrichtende emoties bij het publiek losweken: daar is het Oortocht om te doen. In *Slakken / Sporen* brachten ze een ode aan de schoonheid van de traagheid. In *L'éléphant perdu* gaan ze een radicaal andere richting uit. Al blijft de melancholie wel een belangrijk vertrekpunt. Met slechts tien toeschouwers tegelijkertijd woon je de performance bij. We verklappen alleen het beginbeeld: een man zit in zijn huiskamer op een stoel staart handenwringend naar de grond. Ineens begint die grond te bewegen en blijkt er een zombieachtige vrouw te verschijnen.... Uiteindelijk heet de man ons welkom in zijn kamertje. Wat volgt, is een haast beangstigende 'theevisit' waarin de gastheer fluistert, schreeuwt, verstart, er lijken aan de zoldering bengelen, stripteaseuses omheen de woning sluipen en het ene bizarre verhaal na het andere verteld wordt. Terwijl je gemaskerd toehoort en niet weet wat te denken.

Deze fascinerende beeldenstroom is een ode aan het surrealisme. Of beter: de beeldenstroom portretteert hoe eenzaamheid de verbeelding van de mens op hol kan doen slaan. Je stapt in de zinderende werkelijkheid van een vereenzaamde fantase (of psychopaat?). Hermans zet een overtuigende vertolking als gastheer/psychopaat. Al is het jammer dat hij aan het einde van de voorstelling verzaakt aan die rol omdat hij letterlijk wordt meegesleurd door zijn droombeelden. Daardoor eindigt de voorstelling (al is totaalervaring een beter woord) een beetje in mineur. Onthutst verlaat je de zaal. Je maakte iets unieks mee maar bleef ook een beetje op je honger zitten. Want niet alle beelden zijn even sterk (en gelaagd).

Maar *L'éléphant perdu* maakt wél erg nieuwsgierig naar meer Oortocht. De performance is een belevenis en verradt ondanks die 'kinderziektes' een ongebreidelde fantasie, lef en vermogen om middels surreële beelden (mét een melancholisch vernislaagje) toeschouwers voorbij de grens van het begrijpen te dwingen. Recht het zwarte gat der verwondering, verstilling en reflectie in. Alvorens je de kamer verlaat, piep je stiekem onder de tafel. Je weet maar nooit.

Smaakmaker: trailer van de vorige voorstelling van Oortocht -